

saa vidt Efterstemplingen angaar, og den gør det med følgende træffende Ord: „Efterstemplingsafgiften er altsaa en særlig Afgift paa testamentarisk Arv. Efter at Arveafgiften er bleven forhøjet ved Loven af 27. Maj 1908, synes der imidlertid mindre Føje til at beholde denne særlige Afgift, hvis lidt tvivlsomme Beregning” lægger Embedsmændene nogle Vanskeligheder i Vejen. Det er fuldstændig rigtigt. Efter at vi for to Aar siden have givet en Arveafgiftslov, en Lov, der i mange Tilfælde efter en meget høj Skala forhøjer Afgiften paa Arv, kunne vi ikke rigtig godt komme der igen uden direkte at sige, at vi ville have mere Arveafgift og saa lægge et procentvis Tillæg paa selve Arveafgiftsloven. Men lad os lade være med at gøre det paa andre Love, naar det har den samme Virkning, som om vi havde skruet paa Arveafgiftsloven. Det er en Fremgangsmaade, en Angrebsmaade paa Arvekapitalerne, som ikke tiltaler mig.

I dette Tilfælde er Finansministeren nu gaaet en Vej, jeg ikke synes om. Kommissionen siger: Efterstemplingen skal ophøre, og der skal ikke træde noget andet i Stedet for den, eftersom det, der skulde træde i Stedet for den, er opnaaet allerede paa Arveafgiftsloven, men den højtærede Finansminister siger: Det kan jeg ikke finde mig i af fiskale Hensyn, men naar det er foreslaaet, at Efterstemplingen skal ophøre, saa lad den ophøre, men saa skal der træde noget andet i Stedet, og hvad er det? Det er selvfølgelig noget, der fiskalt set betyder noget fordelagtigere for Statskassen end Efterstemplingen og dernæst noget meget mere skadeligt og uretfærdigt end Efterstemplingen. Vi kunne bedst se paa Teorieme ved at nævne enkelte Eksempler. Navnlige er Stempelloven, som jeg sagde, saa blottet for alle Principper, at vi skulle tage os meget i Agt for, som den ærede Ordfører gjorde i Dag, at begynde at lægge principielle Synspunkter til Grund og lave Systematik i den, for jeg tror, at det skal den ærede Ordfører have meget ondt ved at kunne. Det er en Lov, der tager, hvad den kan faa, det er en Lov i Specialiteter, i en Mængde Paragraffer, og det er rigtigt, som den ærede Ordfører sagde, at det er umuligt ved en første Behandling at komme ind paa en Omtale af alle disse Paragraffer.

Men der er nogle Steder, hvor vi ved enkelte Eksempler ville kunne belyse Tingene grelt og umodsigeligt, saa at man ser, hvorledes den tidligere Tilstand, som ikke var retfærdig, ved den ny Tilstand vil blive gjort endnu mindre retfærdig.

Jeg siger, at jeg ejer en Formue paa 101,000 Kr., og jeg har fire Børn. Saa skriver jeg et Testamente om, at mine fire Børn skulle gaa lige i Arv, altsaa have 25,000 Kr. hver, men min tro Tjener Chilian skal have de 1,000 Kr., der ere til overs. Naar det Testamente kommer til Øvrigheden, kan jeg forsikre den ærede Minister, at han skal ikke fæste Lid til, naar Generaldirektoratet eller den Mand, der skal regne det ud, vil paastaa, at det er forfærdelig vanskeligt at beregne, for det eneste, denne Mand har at beregne, er Efterstempling af de 1,000 Kr., som min Tjener skal have, men Efterstempling til det, mine fire Børn skulle have, finder slet ikke Sted, thi de vilde jo arve, selv om jeg ikke havde bestemt noget i Testamentet, og de vilde have arvet $\frac{1}{4}$ hver. Der skal i dette Tilfælde efter den gamle Lov betales 1 pCt. af de 1,000 Kr., og det er 10 Kr. Men efter den nye Lov falder Efterstemplingen bort, men Opgørelsen, Repartitionen i Boet skal stemples til 2den Klasses Takst, det vil sige $\frac{1}{5}$ pCt. af hele Arvemassen, deri iberegnet Arveafgift og det hele, altsaa $\frac{1}{5}$ pCt. af 101,000 Kr. er 200 Kr. og en lille Bagatel. Det gør dog en Forskel der, om jeg som Arvelader eller mine Arvinger efter mig skulle betale en Afgift af noget, som efter Arveloven lovlig tilkommer Arvingerne, eller om den Mand, som ifølge min Villie faar 1,000 Kr., der slet ikke tilkommer ham, med mindre jeg har skrevet det, skal betale 10 Kr. Dette er ganske uretfærdigt. Endvidere er der i Arvematerien en Mængde Tilfælde, hvor saavel Stempelovgivning som særlig Tinglæsningslovgivningen, der er endnu mere indviklet end Stempelovgivning, er saa indviklet, at jeg vover at paastaa, at ikke ret mange Forretningsmænd, selv om de i aarevis have drevet juridiske Forretninger, ere inde i Sportuleringen af de enkelte Dokumenter, med mindre de have haft Plads paa et offentligt Kontor, hvor de have givet sig af dermed. Der skal sportuleres efter Hovedtakst og sportuleres